

Mediha Hanım

MEDİHA HANIM

Annem, uzaklardan, uzaklardan, Akdeniz kıyılarından İstanbul'a hicret etmiş bir ailenin kızı. Babamla evlendiği zaman 15 – 16 yaşlarında... Babam da 17 – 18...

. . . . .

Yirmi küsur yaşında babamdan dul kaldıktan sonra topyekûn küsen, bütün ömrü uğultulu konaktan başlayarak bir besleme halinde ezilmekle geçen, nihayet hastalanan, kurtulan, çocuğunu (beni) dişlerinde taşıyarak büyüten, bu defada kendini erkek kardeşlerinin hizmetinde harcayan, Müslümanlıkta ve derinlikte annesine eş büyük kadın, bazı şiirlerimden de tüttüğü gibi en köklü zaafım...

Ne aldım, annemden, hayatı boyunca masum ve mazlum bu kadından aldığıma inanıyorum. Baba kolları ikinci plânda...

. . . . .

Annem, uğultulu konakta en hatırlı hizmetçiden bir derece daha üstün, asli kadronun en küçüğünden de bir derece aşağı ve herkesin gel – git emrine memur acı bir mazlumluk hayatı sürüyor; ve bütün ümidini, doğurduğu erkek çocuğuna bağlıyor. Bana...

Ah!

. . . . .

Kız kardeşim Selma öldü. Annem, ikinci kattaki salon-sofada, orta yerdeki sedirin üstünde, yüzünü tırnaklariyle gererek çığlık çığlık ağlamakta... Yanında onu sükûnete getirmeğe çalışan, mahzun tavırlı iki erkek... Dayılarım...

Üstünde beyaz gelin telleri uçuşan küçücük tabut, konağın

selâmlık kapısından çıkıyor...

Annem Selma'cığının ölümünden öyle sarsıldı ki, ağır beyin hummasına tutuldu. O hastalıktan da kalkıp verem oldu.

Annemi büyük dayımın yanında, İsviçre'ye gönderdiler. Orada bir sanatoryumda bir müddet kalıp İstanbul'a döndü.

. . . .

Büyükdere'de yalıdayım... Halam ve çocukları da orada... Benim, hem büyüklerin sofrasında yemek, hem de küçüklerin sofrasına reislik etmek âdetim olduğu üzere, büyüklerle masa başındayken, "Yenge Zehra Hanım" isimli, ciciannemin dalkavuğu, beyaz saçları kınalı şımarık ve yüzsüz bir acûze, anneme, arkasından dil uzatıyor:

– Bırakın şu veremli kadını!..

O kadar kızıyorum ki, elimdeki kiraz çekirdeğini bir sıkışta suratına fırlatıyorum. Çekirdek "tinnn" diye annemi babama boşatmak isteyen acûzenin altın çerçeveli gözlüğüne çarpıyor.

Ben yemekten kalkıyorum ve koşar adım polis merkezine giderek "Merkez Memuru" şimdiki tabiriyle Emniyet Âmiri dayıma, kardeşine edilen hakareti hıçkırığa hıçkırığa anlatıyorum.

– Keyfine bak diyor dayım; Allah onlara cezalarını verir!..

Yenge Zehra Hanım'ın iki kız evlâtlığından biri veremden öldü. Annemse, 90 yaşına yakın, yaşadı.

. . . .

12 ile 16 yaş arası, hayatımın en nazik 4senesini Bahriye Mektebinde geçirdikten sonra birdenbire kendimi işgal altındaki İstanbul sokaklarında buldum.

Artık ne konak, ne yalı, ne bir şey...

Babam annemden ayrılmış ve başka bir kadın almıştır.

Yeryüzünde yalnız çile çekmeye ve en genç çağından sonra bir daha erkek yüzü görmemeye mahkûm annem, küçük dayımın yanındadır.

Ciciannem de konakta ve tek başına... Âlâyiş düşkünü Zafer Hanımefendinin, şimdi ne bir hizmetçisi ve bakıcısı, ne de konaktan başka mal ve mülkü... Hepsi oğluyla arasında yenmiş yutulmuş, tüketilmiştir.

Bana baba tarafım kapalı, yalnız anne tarafım açık...

. . . .

Kasımpaşa'da, Okmeydanı'na yol veren bir tepe üzerinde, boynu bükük bir ev... Karşısındaki çeşme önünde, takunyalı, basma entarili, uzun saçları örgülü, ağızlarında sakız ve ellerinde su güğümü, ham ve toy kızlar...

İttihatçı polis büyük dayım, Bekir Ağa bölüğünde tutuklu, Tersanede bir İngiliz atölyesinde çalışan küçük dayım eve bakmakla mükellef...

Dayım, aldığı 80 lira aylığı her aybaşı ortaya döker, peşinat şu kadar, et bu kadar, ekmek şu, sebze bu; kalem kalem hesap edip zarflara yerleştirir ve bana dönerek derdi ki:

– Para kazanmaya bak!.. Şairlikte, mairlikte iş yoktur!..

Ve ilâve ederdi:

– Üflediğin zaman mangalda kül bırakmıyorsun! Ama hangi işten ne para çıkar diye hiçbir tasan yok!.. Var mı ukalâlık, var mı kuru sıkı lâf, hep sende...

Annem, dayılarımın yanında sığıntılığımın ihtarını mânasına yorduğu bu sözlerden fena halde incinir, ama belli etmemeye çalışırdı:

– Necip, şu Darülfünun mudur, nedir, oraya bir an evvel gir de bir iş sahibi ol!.. Beni de yanına al!.

Halbuki işsiz kalma mânasına olmasa da şiir kitabımda anlattığım gibi, beni şiire teşvik eden yine o...

Makine işletmekten başka hiçbir şeye aklı ermeyen, hele akıl taslayanlara çok kızan küçük dayım, aslında fevkalâde dürüst, iyi kalbli, çalışkan, borç etmekten ve iddia sahibi olmaktan tiksindir biriydi, tam bir samimîlik ve halislik numunesiydi; ama ne yapsın ki, beni böyle görüyordu. Bir ay başında maaşını sofraya dökerken:

– Necip, dedi; şu 40 lirayı al da benim terzime götür! Sana İngiliz kumaşından bir elbise diksin... Şu 3 lirayı da cebine at, bir çift iskarpın satın al!

Göz yaşlarımı tutamadım.

Bahriyeden çıktım çıkalı, annemin daralttığı veya genişlettiği eski – püsküler içindeydim.

Annem de benimle beraber ağladı.

_____

– N.F.K./ Çile – 0 ve Ben – Kafa Kâğıdı